

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 20, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:4718](#) 30-09-2021

Handhaving/Utrecht

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:4318](#) 24-09-2021

Omgevingsvergunning milieu/Opsterland)

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:9067](#) 22-09-2021

Boete/minister LNV

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:1843](#) 14-04-2021

Last onder dwangsom/Middelburg

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2177](#) 29-09-2021

Bestemmingsplan/Losser

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2173](#) 29-09-2021

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Epe

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2071](#) 15-09-2021

Omgevingsvergunning/Goeree-Overflakkee

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Opsterland)

Te hanteren meteostation (Schiphol of Eindhoven) bij toetsing geur van pluimveehouderij.

Casus

Verleende omgevingsvergunning voor het omschakelen van de bestaande pluimveehouderij van leghennen naar vleeskuikens. In het kader van het aspect geur hebben omwonenden onder meer aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat meteostation Schiphol worst case betreft. Eisers geven aan dat Eindhoven worst case is, nu een berekening met Eindhoven leidt tot een hogere berekende geurbelasting.

Rechtsvraag

Is bij de beoordeling van de geurbelasting door middel van V-stacks terecht uitgegaan van meteostation Schiphol?

Uitspraak

Met betrekking tot dit betoog van eisers overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft in het verweerschrift aangegeven dat de plaats waar de veehouderij ligt bepalend is voor de keuze van het meteostation en niet de plaats van het gevoelige object. Voor de gemeente Opsterland is Schiphol als meteostation aangegeven. Hierbij heeft verweerder aangegeven dat niet per geval de keuze kan worden gemaakt om – indien sprake is van een gemeente die op de scheidslijn ligt – te kiezen voor Eindhoven dan wel Schiphol, maar dat dan voor de hele gemeente voor dat meteostation gekozen dient te worden. De StAB heeft in het rapport van 14 oktober 2019 aangegeven dat in bijlage I bij de Gebruikershandleiding V-Stacks vergunning (de Gebruikershandleiding) voor de gemeente Opsterland het meteogebied Schiphol wordt aangegeven. In deze Gebruikershandleiding is eveneens opgenomen dat binnen één gemeente consequent hetzelfde meteogebied moet worden gebruikt. Vervolgens geeft de StAB aan dat zowel het pluimveebedrijf als de meeste geurgevoelige locaties zijn gelegen in de gemeente Opsterland. De keuze van verweerder voor meteogebied Schiphol komt derhalve, aldus de StAB, overeen met de bijlage bij de Gebruikershandleiding en het uitgangspunt dat het

meteogebied wordt gebruikt waarin de veehouderij is gelegen. De rechtbank ziet – mede in hetgeen eisers hierover hebben aangevoerd – geen aanleiding om het advies van de StAB niet te volgen. Deze beroepsgrond van eisers slaagt derhalve niet.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:4318

Zaaknummer: LEE 19/241

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Utrecht

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19. Sluiting restaurant vanwege weigering controle coronatoegangsbewijs.

Casus

De burgemeester heeft een last onder bestuursdwang opgelegd die inhoudt dat het restaurant gesloten wordt en blijft voor publiek dat niet is gecontroleerd op een coronatoegangsbewijs. Het restaurant heeft een voorlopige voorziening gevraagd, zij vindt dat de bepaling over de coronatoegangsbewijzen in strijd is met grondrechten en met het discriminatieverbod en daarom buiten toepassing zou moeten blijven.

Rechtsvraag

Is er aanleiding om de in de Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 opgenomen eis van een coronatoegangsbewijs wegens strijd met hogere regelgeving buiten toepassing te laten?

Uitspraak

Bij deze voorlopige toets op hoofdlijnen oordeelt de voorzieningenrechter dat de minister een redelijke afweging heeft gemaakt. Er is bewust voor gekozen om nu van onder andere restaurants te vragen het coronatoegangsbewijs te checken, om zo in de hele samenleving de anderhalve meter te kunnen laten vervallen. Het coronatoegangsbewijs is bovendien een tijdelijke maatregel. Er is ingezien dat dat iets vraagt van restaurants en hun gasten. En je kunt hierover discussiëren. Maar op basis van wat [verzoekster] aanvoert kan niet worden gezegd dat de grens van de redelijkheid is overschreden. Dat geldt ook voor het niet maken van onderscheid tussen restaurants die wél, en restaurants die níet de anderhalve meter blijven hanteren. De minister heeft de wens van eenduidig beleid en van het vervallen van de regel van anderhalve meter voor kunnen laten gaan. De conclusie is dat het coronatoegangsbewijs inderdaad leidt tot onderscheid tussen restaurants en andere bedrijven en instellingen. Er is daarnaast sprake van het inperken van diverse grondrechten. Dit is echter gerechtvaardigd met het oog op het beheersen van de coronapandemie en het coronatoegangsbewijs is een proportioneel middel om dat doel te bereiken. Het voorlopige oordeel van de

voorzieningenrechter is dat van ongerechtvaardigd onderscheid geen sprake is, en dat het ook niet zo is dat nu van [verzoekster] gevraagd wordt om in strijd met het discriminatieverbod te handelen of om grondrechten op een onrechtmatige manier te beperken. Er wordt dus onderscheid gemaakt tussen de gasten, maar het checken van de coronatoegangsbewijzen is geen discriminatie.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:4718

Zaaknummer: UTR 21/3950

Wetsartikelen: Tijdelijke regeling maatregelen covid-19

RECHTSPRAAK

Boete/minister LNV

Bewijslastverdeling bij boete op grond van de Wet Dieren.

Casus

Verweerder heeft naar aanleiding van een rapport van bevindingen van een toezichthouder van de NVWA aan een pluimveehouder een boete van € 6.000 opgelegd vanwege het onnodig veroorzaken van pijn en letsel bij het vangen van de dieren. De pluimveehouder betoogt onder meer dat uit het rapport van bevindingen niet blijkt welke norm zij heeft overtreden en dat de NVWA slechts de dieren bij de slachterij heeft beoordeeld en niet bij haar ter plaatse is geweest.

Rechtsvraag

Welke bewijskracht komt toe aan een door een toezichthouder van de NVWA opgemaakt rapport van bevindingen?

Uitspraak

De rechtbank stelt voorop dat op het bestuursorgaan de bewijslast rust dat een beboetbare overtreding is begaan, terwijl de belanghebbende gelet op de in artikel 6, tweede lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) neergelegde onschuldpresumptie het voordeel van de twijfel geniet indien niet buiten twijfel is dat de beboetbare overtreding is begaan (bijv. ECLI:NL:RVS:2017:1818). De onschuldpresumptie staat er evenwel niet aan in de weg dat een overtreding op basis van bewijsvermoedens wordt vastgesteld (bijv. ECLI:NL:HR:2013:63, ECLI:NL:CRVB:2016:1878 en ECLI:NL:CBB:2018:652). Verder geldt het uitgangspunt dat een bestuursorgaan bij de vaststelling van een overtreding in beginsel mag uitgaan van de bevindingen in een rapport van bevindingen, indien de controle is verricht en het rapport is opgemaakt door een hiertoe bevoegde toezichthouder en het rapport zelf geen grond biedt om aan de juistheid van de bevindingen te twijfelen. Zoals het College van Beroep voor het bedrijfsleven (CBB) heeft overwogen in de uitspraak van 11 mei 2021 (ECLI:NL:CBB:2021:477) wordt een toezichthouder geacht te beschikken over de benodigde expertise om het wettelijk geregelde toezicht te

houden en kan daarom aan de bevindingen van een toezichthouder van de NVWA niet lichtvaardig worden voorbijgegaan. Indien de bevindingen worden betwist, zal moeten worden onderzocht of er, gelet op de aard en inhoud van die betwisting, grond bestaat voor zodanige twijfel aan die bevindingen dat deze niet of niet volledig aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag kunnen worden gelegd. Daarbij zal doorgaans de wijze waarop de bedoelde waarnemingen in het rapport zijn weergegeven en onderbouwd van belang zijn, alsmede de aard van de waarneming en daarbij in het bijzonder in welke mate die waarneming waarderende elementen kent. In die zaak achtte het CBb ook van belang dat het rapport was opgesteld door opgeleide toezichthouders, van wie niet is gebleken dat deze een belang hebben bij het onjuist vermelden van hetgeen zij hebben waargenomen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:9067

Zaaknummer: ROT 20/2801

Wetsartikelen: Wet Dieren en Transportverordening EG

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Epe

Beoordeling van de belanghebbendheid in het kader van de aanvraag om een vergunning.

Casus

Appellant is eigenaar van een perceel waarop zijn woning, garagebedrijf en een loods voor het stallen van klassieke vrachtwagens zijn gelegen. De gemeente wil acht woningen op het perceel realiseren en wil de gronden van [appellant] aankopen. Hierover hebben partijen overleg gevoerd. Daarbij is onderzocht of voor appellant elders in de gemeente een plek kan worden gevonden waar hij kan wonen en waar hij voldoende ruimte heeft voor het stallen van zijn klassieke vrachtwagens. Partijen hebben geen overeenstemming bereikt over de aankoop van het perceel door de gemeente.

Het college heeft aan de gemeente een omgevingsvergunning voor het bouwen van de woningen verleend. Appellant stelt dat geen sprake is van een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb, omdat de gemeente geen belanghebbende is bij het verzoek om een vergunning. Het bouwplan kan volgens appellant namelijk niet worden verwezenlijkt omdat de gemeente geen eigenaar is van het perceel.

Rechtsvraag

Is het verzoek om een vergunning een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb?

Uitspraak

Bij de beoordeling van de belanghebbendheid geldt de hoofdregel dat degene die een verzoek om vergunning indient in beginsel wordt verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op het verzoek.

Dit kan anders zijn als het verzoek om het verlenen van een vergunning betrekking heeft op gronden die bij een ander in eigendom zijn of waarop een ander zakelijke rechten heeft. Als

aannemelijk is gemaakt dat de voorgenomen activiteit niet kan worden verwezenlijkt omdat de rechthebbende hiervoor geen toestemming wil geven en er geen mogelijkheid bestaat om de activiteit te verwezenlijken tegen de wens van de rechthebbende in (bijvoorbeeld via onteigening of het opleggen van een gedoogplicht), dan is de verzoeker geen belanghebbende. In dat geval is het verzoek om vergunning geen aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 juli 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2002, over het bouwen van een bouwwerk, de uitspraak van 19 september 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3048, over het vellen van een houtopstand, de uitspraak van 23 januari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:198, over een vergunning als bedoeld in de Wet beheer rijkswaterstaatswerken en de uitspraak van 21 april 2021, ECLI:NL:RVS:2021:846, over een activiteit waarvoor een watervergunning nodig is.

Naar het oordeel van de Afdeling is in dit geval niet aannemelijk gemaakt dat het door de gemeente Epe voorgenomen gebruik van het perceel, in afwijking van het bestemmingsplan, niet kan worden verwezenlijkt als gevolg van de eigendomsverhoudingen ter plaatse. Weliswaar hadden [appellant] en de gemeente op het moment van het indienen van het verzoek om vergunning nog geen overeenstemming bereikt over de aankoop van het perceel, maar zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, geeft de door de gemeente gevraagde omgevingsvergunning een grondslag voor onteigening (zie artikel 77, eerste lid, aanhef en onder 3°, van de Onteigeningswet). Hiermee heeft de gemeente in beginsel de mogelijkheid om het perceel na de verlening van de gevraagde vergunning te verwerven (zonder dat daarvoor toestemming nodig is van [appellant]). Het gemeentebestuur was ook voornemens om daadwerkelijk tot onteigening over te gaan als de onderhandelingen niet tot het gewenste resultaat zouden leiden. Anders dan [appellant] heeft aangevoerd, is het voor een succesvolle onteigening niet nodig dat de onteigeningsprocedure op het moment van het verzoek om vergunning (of op het moment van de vergunningverlening) al in gang is gezet. Zo'n uitleg ligt ook niet voor de hand, omdat de vergunning zelf de grondslag geeft voor onteigening.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2173

Zaaknummer: 202100771/1/R4

Wetsartikelen: 1:3 lid 3 Awb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Losser

Aanvaardbaar woon- en leefklimaat nieuwe woning nabij een slachterij. Maximale planologische mogelijkheden, RBS, bronvermogen vrachtwagens, indirecte hinder en geluid in de tuin.

Casus

Het plan maakt één woning mogelijk op een perceel in Losser waar vroeger een horecapand stond. Appellant exploiteert op een nabijgelegen perceel een slachterij. De afstand tussen het plangebied en het perceel van appellant is ongeveer 15 m. Appellant kan zich niet met het plan verenigen, omdat hij vreest door de realisatie van de woning in zijn bedrijfsvoering te worden belemmerd. Vanwege onder andere geluidhinder die de exploitatie van zijn bedrijf met zich brengt, zal ter plaatse van de voorziene woning volgens hem geen sprake zijn van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Appellant voert aan dat geen rekening is gehouden met de maximale mogelijkheden van het bestemmingsplan en heeft kritiek op het akoestisch onderzoek (de Milieubeoordeling genoemd). Ook is de geluidbelasting bij de woning volgens hem te hoog en daarom niet ruimtelijk aanvaardbaar.

Rechtsvragen

1. Mocht de raad voor de representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden op het perceel van dat bedrijf uitgaan van de maatbestemming en de milieuvergunning betrekken?
2. Heeft de raad voldoende gemotiveerd waarom bij de geluidproductie van de stallen is uitgegaan van een bedrijfsduur van 5% van de tijd?
3. Zijn in het akoestisch onderzoek alle relevante geluidbronnen meegenomen?
4. Mocht de raad in dit geval uitgaan van een bronvermogen van een middelzware vrachtwagen van 96 tot 97 dB(A)?

5. Is de indirecte hinder in het akoestisch onderzoek voldoende onderzocht?
6. Had de raad de geluidbelasting in de tuin van de woning moeten onderzoeken en beoordelen?
7. Heeft de raad voldoende gemotiveerd dat de nieuwe woning ruimtelijk inpasbaar is wat betreft geluid?

Uitspraak

1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling moet bij het onderzoek dat ertoe dient om te beoordelen of ter plaatse van een in een bestemmingsplan voorziene woning een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd in verband met mogelijke milieuhinder van een nabijgelegen bedrijf, worden uitgegaan van een representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden op het perceel van dat bedrijf. De raad heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het perceel van appellant een maatbestemming heeft voor een slachterij zonder uitbreidingsmogelijkheden, maar dat daaruit niet de slachtcapaciteit van de slachterij kan worden afgeleid. Daarom kan de raad in dit geval ook betekenis toekennen aan de milieuvergunning van appellant. Dat de raad de milieuvergunning heeft betrokken bij het bepalen van de representatieve bedrijfssituatie, blijkt uit de Milieubeoordeling.
2. In de Milieubeoordeling staat dat voor het bronvermogen van het stallen van vee wordt aangesloten bij het bronvermogen van het laden en lossen van vee. Dit is een *worst case* aanname. Hieruit leidt de Afdeling af dat het stallen van vee als bron is meegenomen in het akoestisch onderzoek. In de Milieubeoordeling staat verder dat voor de bedrijfsduur van de geluidproductie van het stallen van vee wordt uitgegaan van een bedrijfsduur van 5% van de tijd, aansluitend bij de uitspraak van 22 augustus 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BX5275). In die uitspraak ging het echter om een milieuvergunning voor een dierenpension en was bij het akoestisch onderzoek een bedrijfsduurcorrectie toegepast die uitging van de blaftijd van de honden. Omdat de honden 5% van de tijd blaffen, kon een bedrijfsduurcorrectie worden toegepast van 5% van de tijd. Dat is in het geval van het verblijf van vee in de stallen van [appellant] niet aan de orde, zodat niet valt in te zien waarom in het akoestisch onderzoek zonder nadere onderbouwing is uitgegaan van een bedrijfsduur van 5% van de tijd. Dit had de raad nader moeten motiveren.
3. In de Milieubeoordeling staat van welke geluidbronnen is uitgegaan. De Afdeling leidt daaruit af dat dit de volgende bronnen zijn: middelzware vrachtwagen, laden/lossen vee, ventilator, stallen vee en dichtslaan portier. Overige activiteiten zijn akoestisch niet relevant of

vallen onder een incidentele bedrijfssituatie, aldus de Milieubeoordeling. Zoals ter zitting door appelland is toegelicht, vinden bepaalde bedrijfsactiviteiten niet incidenteel plaats, maar moeten deze worden gerekend tot de representatieve bedrijfssituatie. Het gaat dan bijvoorbeeld om het verplichte schoonspuiten van de veewagens op het bedrijfsperceel en het regelmatig mixen en leeghalen van de mestkelder. Dat is in de Milieubeoordeling ten onrechte niet onderkend.

4. In de Milieubeoordeling staat van welke bronvermogens is uitgegaan. Voor een middelzware vrachtwagen is dat een bronvermogen van 96 dB(A) tot maximaal 97 dB(A). Volgens de Milieubeoordeling zijn de gehanteerde bronvermogens gebaseerd op kengetallen, literatuurgegevens of bureau ervaringscijfers of afkomstig uit eerder uitgevoerde projecten. De raad heeft ter zitting toegelicht dat bij het bepalen van het bronvermogen van de vrachtwagens rekening is gehouden met de beperkte omvang van het terrein waar de vrachtwagens het vee lossen, waardoor ook de grootte van de vrachtwagens wordt beperkt. De vrachtwagens die hier komen hebben volgens de raad een middelgrote omvang en rijden ter plaatse heel langzaam, waardoor in dit geval van een relatief laag bronvermogen van 96 tot 97 dB(A) kan worden uitgegaan.

In wat appelland heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding om aan de juistheid van het gehanteerde bronvermogen te twijfelen. Appelland heeft geen tegenrapport ingediend waarin staat dat deze bronvermogens niet juist zijn. Dat in de genoemde uitspraak van 4 september 2013 is overwogen dat in het deskundigenbericht dat in die zaak is uitgebracht staat dat het bronvermogen van een gemiddelde vrachtwagen 108 dB(A) is, is naar het oordeel van de Afdeling niet voldoende, omdat dat deskundigenbericht niet de situatie op het perceel van appelland betreft en niet recent is uitgebracht. Voor zover appelland aanvoert dat de raad bij het bepalen van het bronvermogen van de vrachtwagens ten onrechte uitgaat van de feitelijke situatie ter plaatse en niet van een representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden, overweegt de Afdeling het volgende. De raad kan er, gelet op de maatbestemming die aan appelland is toegekend en de beperkte oppervlakte van het laad- en loosterrein die daaruit voortvloeit, van uitgaan dat de rijsnelheid ter plaatse zeer laag zal zijn en dat er slechts ruimte is voor middelgrote vrachtwagens.

5. In de Milieubeoordeling staat dat onder indirecte hinder wordt verstaan: de nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt door activiteiten die, hoewel ze plaatsvinden buiten het terrein van de inrichting, aan de inrichting zijn toe te rekenen. Verkeersbewegingen van en naar inrichtingen zijn een belangrijke vorm van indirecte hinder. Volgens de Milieubeoordeling maakt het verkeer van en naar de slachterij gebruik van de Bernard Leurinkstraat en de Kerkstraat. Daarna maakt het onderdeel uit van het heersende

verkeersbeeld. Verkeer van en naar de inrichting is opgenomen in het heersende verkeersbeeld als het zich qua snelheid, rij- en stopgedrag niet meer onderscheidt van het overige verkeer dat zich op de weg kan bevinden. Ter zitting hebben appellants en de raad hun standpunten toegelicht aan de hand van een kaart van de omgeving van de slachterij. Appellants heeft toegelicht dat de veewagens veelal uit noordelijke richting komen waar de autoweg zich bevindt en dan de rotonde Oldenzaalsestraat, Enschedesestraat, Lutterstraat nemen. Zij rijden vervolgens in zuidelijke richting en passeren het plangebied, slaan dan linksaf naar de Raadhuisstraat en vervolgens weer linksaf naar de Kerkstraat. Ze rijden dus een rondje. Dat is volgens appellants de enige manier waarop veewagens in de juiste richting staan om achteruit in te kunnen steken naar de slachterij. In reactie daarop heeft de raad toegelicht dat de vrachtwagens zolang zij zich op de Kerkstraat bevinden, zijn toe te rekenen aan de slachterij, maar daarna worden opgenomen in het heersende verkeersbeeld. Als de vrachtwagens dus het plangebied passeren, zijn zij volgens de raad niet meer toe te rekenen aan de slachterij omdat zij zich niet onderscheiden van het overige verkeer op deze locatie. De Afdeling acht dat niet onaannemelijk. In wat appellants daarover heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding om eraan te twijfelen dat op het moment dat het vrachtverkeer ten behoeve van de slachterij langs het plangebied rijdt, het volledig is opgenomen in het heersende verkeersbeeld. Gelet hierop heeft appellants niet aannemelijk gemaakt dat de Milieubeoordeling op dit punt gebrekkig is of leemten in kennis bevat.

6. Volgens de Afdeling staat vast dat geen onderzoek is verricht naar de geluidbelasting in de tuin. Voor zover de raad zich op het standpunt heeft gesteld dat onderzoek naar de geluidbelasting in de tuin achterwege kon blijven omdat de tuin geen geluidgevoelig object is in de zin van de Wet geluidhinder, kan de Afdeling dat standpunt niet volgen. In het kader van de beantwoording van de vraag of het plan in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening, kan de geluidbelasting in de tuin wel van belang zijn (vgl. een uitspraak van 9 december 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2934). In dit geval ligt een deel van de tuin dichterbij de slachterij dan de voorziene woning. De geluidbelasting zal daar hoger zijn dan op de gevel van de voorziene woning, waar de toetspunten uit het akoestisch onderzoek zijn gelegd. Op dit punt bevat de Milieubeoordeling een leemte in kennis. De raad had met het oog op de beoordeling of sprake is van een goed woon- en leefklimaat in de tuin, onderzoek moeten doen naar de geluidbelasting in de tuin.

7. In de Milieubeoordeling staat dat in de milieuvergunning voorschriften zijn opgenomen voor het equivalente geluidniveau en voor piekwaarden. In de Milieubeoordeling staat verder dat het maximale geluidniveau ter plaatse van de toetspunten To6 en To7 in het plangebied 64 dB(A) bedraagt in de dag-, avond- en nachtperiode. De maatgevende bron is hierbij het lossen van vee. Dit betekent dat ter plaatse van de voorziene woning wat betreft de

piekgeluiden in de avond- en nachtperiode niet aan de geluidvoorschriften van de milieuvergunning kan worden voldaan. Hierdoor kan appelland geconfronteerd worden met klachten van de nieuwe bewoners over de te hoge geluidbelasting, wat kan leiden tot (verdere) een belemmering van zijn bedrijfsvoering.

Het is volgens de Afdeling de vraag waarom het dan volgens de raad toch aanvaardbaar is om in het plangebied een nieuwe woning mogelijk te maken. De Afdeling begrijpt het standpunt van de raad aldus, dat dit is onderbouwd in de Milieubeoordeling. Daar staat dat maatregelen zijn beschouwd om het maximale geluidniveau te reduceren. Bron- en overdrachtsmaatregelen zijn volgens de Milieubeoordeling niet realistisch dan wel wenselijk, gezien de maatgevende bronnen en de situering. Wel is het volgens de Milieubeoordeling mogelijk om hogere maximale geluidniveaus toe te staan als appelland een nieuwe milieuvergunning aanvraagt. Voor zover de raad het standpunt inneemt dat appelland een nieuwe milieuvergunning zou moeten aanvragen waarin hogere normen voor het maximale geluidniveau kunnen worden opgenomen, om zodoende de nieuwe woning planologisch inpasbaar te maken, is dit naar het oordeel van de Afdeling in strijd met een goede ruimtelijke ordening. Ook in zoverre gaat de raad uit van een verkeerde volgorde. De raad moet uitgaan van het bestaande bedrijf van appelland dat een milieuvergunning heeft en een maatbestemming en aan de hand daarvan moet de raad beoordelen of een nieuwe woning in de nabijheid daarvan ruimtelijk inpasbaar is. Dit is onvoldoende gebeurd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2177

Zaaknummer: 201909072/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Middelburg

Ondanks tekortkomingen aan de geluidmeting is een overschrijding van de geluidsnormen aannemelijk. Naast immissiewaarden hoeven geen emissiewaarden aan de last onder dwangsom te worden verbonden.

Casus

Op zaterdag 2 februari 2019 vond op een evenementenlocatie van 22.00 uur tot 3.00 uur een dancefeest plaats. Het bedrijf heeft hiervan op grond van artikel 4.3, eerste lid, van de Algemene Plaatselijke Verordening Middelburg 2015 (APV) een 'kennisgeving incidentele festiviteit' gedaan aan het college. De kennisgeving zag op de periode tussen 22.00 uur en 1.00 uur. Het college heeft de ontvangst van de kennisgeving aan het bedrijf bevestigd en er daarbij op gewezen dat er op 3 februari 2019 vanaf 1.00 uur weer aan de voor het bedrijf geldende geluidsnormen moet worden voldaan.

Bij het primaire besluit heeft de burgemeester aan eiseres medegedeeld dat er tijdens het evenement van 2 februari 2019 forse overschrijdingen van de van toepassing zijnde geluidsnormen zijn geconstateerd. De overtredingen zijn geconstateerd door middel van metingen tijdens het evenement. Van die metingen is een meetverslag geluid opgemaakt. Daarin is vermeld dat een overschrijding van 20 dB(A) in de nachtperiode is geconstateerd. De burgemeester heeft eiseres een last onder dwangsom opgelegd.

Eiseres heeft aangevoerd dat de door het college uitgevoerde geluidmetingen en de verslaglegging daarvan van onvoldoende niveau zijn om het opleggen van een last onder dwangsom te kunnen dragen. Er is niet objectief en verifieerbaar vastgesteld dat sprake was van een overschrijding. De metingen zijn niet uitgevoerd conform de Handleiding meten en rekenen industrielawaai (HMRI) en ook het meetrapport zelf voldoet niet aan de daaraan te stellen eisen. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiseres gewezen op de rapporten van twee adviesbureaus. Daarin wordt een groot aantal kanttekeningen geplaatst bij de geluidsmeting die het college heeft uitgevoerd. Ook volgens het college zijn de metingen niet volledig overeenkomstig de HMRI uitgevoerd en voldoet de rapportage niet op alle punten. Zo

zijn er twee in plaats van drie metingen verricht en hebben de metingen niet plaatsgevonden op de geluidsgevoelige gevel, maar vijf meter daarvoor, en is er geen rekening gehouden met gevelreflectie.

Eiseres heeft daarnaast aangevoerd dat onvoldoende duidelijk is wat zij moet doen of nalaten om een overtreding en daarmee verbeurte van de dwangsom te voorkomen. Het opnemen van maximale immissiewaarden volstaat daarvoor niet, aangezien eiseres daar geen invloed op heeft. Het college had de immissiewaarden moeten vertalen naar emissiewaarden. Daarop heeft eiseres wel invloed.

Rechtsvragen

1. Is het ondanks de tekortkomingen aan de geluidmetingen en het meetverslag aannemelijk dat sprake is geweest van een overtreding van de geluidsnormen?
2. Had het college naast immissiewaarden, ook emissiewaarden in de last onder dwangsom moeten opnemen, om aan het rechtszekerheidsbeginsel te voldoen?

Uitspraak

1. De rechtbank merkt als eerste op dat het voor het ontstaan van de bevoegdheid tot handhavend optreden, niet noodzakelijk is dat de exacte omvang van de overtreding vaststaat.

Uit het meetverslag volgt dat tijdens het evenement een overschrijding van 20 dB(A) is geconstateerd. De twee adviesbureaus hebben niet gesteld dat wanneer de metingen wel overeenkomstig de HMRI waren uitgevoerd, er geen overschrijding zou zijn gemeten. Zij hebben bij een aantal van hun opmerkingen vermeld met welk aantal dB(A) de meting moet worden gecorrigeerd, vanwege het niet meten conform HMRI. Ook wanneer deze correcties worden opgeteld, blijkt daaruit niet een verschil van 20 dB(A). Dat aannemelijk is dat er, ook wanneer de metingen wel conform HMRI waren uitgevoerd, sprake was van een overschrijding, strookt ook met de metingen die de organisator van het evenement zelf tijdens het evenement heeft laten verrichten. Ook daaruit blijkt dat de geluidsnorm in de nachtperiode is overschreden.

Gelet hierop acht de rechtbank aannemelijk dat sprake is geweest van een overtreding.

2. Het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat een last zo duidelijk en concreet geformuleerd moet worden dat degene tot wie de last is gericht niet in het duister hoeft te tasten over wat gedaan of nagelaten moet worden om de overtreding te beëindigen. Naar het oordeel van de rechtbank is daaraan in dit geval voldaan. De last maakt voldoende duidelijk en concreet dat

eiseres overtreding van de geluidsnormen van artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder a van het Activiteitenbesluit moet voorkomen, om te voorkomen dat zij dwangsommen verbeurt. Het is voor de vereiste duidelijkheid geen voorwaarde dat naast immissiewaarden ook emissiewaarden worden vermeld. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat er in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit enkel immissiewaarden zijn opgenomen en dat er weliswaar een verband bestaat tussen immissiewaarden en emissiewaarden, maar dat dat geen statisch verband is.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 14-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:1843

Zaaknummer: BRE 19/4494

Wetsartikelen: 2.17 Activiteitenbesluit milieubeheer en 4.3 lid 1 APV Middelburg 2015

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Goeree-Overflakkee

Geen nietigheid van reëel besluit na vergunning van rechtswege. Ingebrekestellingen en beroep inzake niet tijdig bekendmaken van rechtswege verleende omgevingsvergunning niet aan te merken als bezwaar of beroep tegen reële besluit.

Casus

Een appellant heeft op 4 september 2018 bij het college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning. Bij besluit van 2 januari 2019 heeft het college de aanvraag om omgevingsvergunning afgewezen. Volgens appellant heeft het college hiermee niet tijdig beslist op de aanvraag en was daarom voor dit reële besluit al van rechtswege een omgevingsvergunning verleend. Bij brief van 7 maart 2019 heeft appellant beroep ingesteld tegen het niet tijdig bekendmaken van een volgens hem van rechtswege verleende omgevingsvergunning.

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat appellant geen bezwaar heeft gemaakt tegen het reële besluit van 2 januari 2019, waardoor deze weigering onherroepelijk is. De rechtbank heeft daarom geoordeeld dat in het midden kan blijven of de omgevingsvergunning van rechtswege is verleend en heeft het beroep ongegrond verklaard. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit van 2 januari 2019 nietig moet worden geacht. Het besluit was onbevoegd genomen omdat er al een vergunning van rechtswege was. Dit besluit komt volgens hem daarom niet in de plaats van het besluit dat van rechtswege was gegeven. Daarnaast stelt appellant dat de ingebrekestellingen die hij naar het college heeft gestuurd vanwege het niet tijdig bekendmaken van de van rechtswege verleende omgevingsvergunning tevens als (prematuur) bezwaar tegen het reële besluit moeten worden aangemerkt. Verder stelt hij dat op grond van artikel 6:20, derde lid, van de Awb, zijn beroep tegen het niet tijdig bekendmaken van het fictieve besluit ook betrekking heeft op het alsnog genomen reële besluit. In zoverre had de rechtbank het onbevoegd genomen besluit van 2 januari 2019 kunnen vernietigen.

Rechtsvragen

1. Is het reële besluit van 2 januari 2019 dat genomen is na het moment dat de omgevingsvergunning van rechtswege is verleend, onbevoegd genomen en daarom nietig?
2. Kunnen de ingebrekestellingen die appelland naar het college heeft gestuurd vanwege het niet tijdig bekendmaken van de van rechtswege verleende omgevingsvergunning, tevens als (prematuur) bezwaar tegen het reële besluit worden aangemerkt en heeft zijn beroep tegen het niet tijdig bekendmaken van het fictieve besluit ook betrekking op het alsnog genomen reële besluit?

Uitspraak

1. Indien een gevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend, is een bestuursorgaan weliswaar niet meer bevoegd om op de aanvraag te beslissen, maar maakt dat een alsnog genomen besluit niet van rechtswege nietig. Indien een alsnog genomen reëel besluit niet tijdig in rechte wordt bestreden, verkrijgt dat besluit formele rechtskracht en treedt het in de plaats van de van rechtswege verleende vergunning. Dit is een bestendige jurisprudentielijn van de Afdeling, zoals weergegeven in bijvoorbeeld de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 18 november 2009. In hetgeen appelland heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding om van deze lijn af te wijken. De omstandigheid dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 18 november 2009 sprake was van een vergunning van rechtswege op grond van het destijds geldende artikel 46, derde lid, van de Woningwet en niet op grond van paragraaf 4.1.3.3. van de Awb, leidt niet tot een ander oordeel over de rechtskracht van het alsnog genomen reële besluit. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3762, waarin sprake was van een vergunning van rechtswege op grond van paragraaf 4.1.3.3. van de Awb, en is overwogen dat die omstandigheid het alsnog genomen reële besluit niet nietig maakt. De Afdeling ziet geen aanleiding voor een conclusie als bedoeld in artikel 8:12a van de Awb, zoals door appelland is verzocht.
2. De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat het besluit van 2 januari 2019 in rechte onaantastbaar is geworden omdat hiertegen niet tijdig bezwaar is gemaakt. Anders dan appelland stelt, kunnen de brieven waarin hij het college in gebreke stelt vanwege het niet tijdig bekendmaken van een beschikking van rechtswege, niet mede worden aangemerkt als premature bezwaarschriften tegen het reële besluit van 2 januari 2019, nu de brieven daarvoor geen aanknopingspunt bieden. Appelland heeft zijn beroep tegen het niet tijdig bekendmaken van de volgens hem van rechtswege verleende omgevingsvergunning pas op 7 maart 2019 ingediend. Toen was het besluit tot weigering van de vergunning al genomen en was zelfs de termijn waarbinnen een rechtsmiddel tegen dat besluit kon worden ingediend al verlopen. Omdat de procedure over het niet tijdig bekendmaken van een volgens appelland van

rechtswege gegeven beschikking pas na het besluit van 2 januari 2019 was gestart, was er geen sprake van een situatie waarin tijdens een lopende procedure alsnog een besluit is genomen. Bovendien is artikel 6:20, derde lid, van de Awb, niet van toepassing op deze situatie, omdat appelland geen beroep heeft ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit zoals bedoeld in dat artikel, maar tegen het niet tijdig bekendmaken van een beschikking van rechtswege, zoals bedoeld in artikel 8:55f, eerste lid, van de Awb.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2071

Zaaknummer: 201906484/1/R4

Wetsartikelen: 4.1.3.3. Awb , 6:20 lid 3 Awb, 8:12a Awb en 8:55f lid 1 Awb